

Volt egyszer egy Tabán

FORRÁS: MELYPINCE.BLOGSPOT.COM

ÖSSZEÁLLÍTOTTA: BÖHM ZSUZSA

És abban is Krausz Lipót, Poldi úr *Vendéglője a Mélypincéhez*, amely irodalmi kocsmaként híresült el, és fogalom volt a maga idejében. Ez a meglehetősen ócska kis épület a Görög és a Fehérsás utca sarkán 18 éven át vonzotta ide a korabeli Pest és Buda összes bohém életvitelű művészt, akik megírták, lerajzolták a helyet és annak hangulatát.

Amiért szót ejtek a „Mélypince”-ről, annak oka az, hogy ez volt Krúdy életének fő színtere, s utolsó napjaiban nagybeteg is ide szökött ki egy zivataros májusi estén a kórházból, hogy mégegyszer beleszagoljon a kocsmába levegőjébe, s kedvenc borát iszogatva mélázannak Poldi úrral a múlton. Utoljára akkor találkoztak, amikor Poldi úr meglátogatta őt a kórházban. Most májusban lesz ennek 79 éve, ezért – rá emlékezve – a következő oldalakon novelláját: „A kandúr csodatettei”-t tesszük közzé.

A kocsmát Alapítva 1549. évben – Poldi úr állítása szerint, de ez nem bizonyítható. Az első hivatalos adat szerint 1785-ben már állt az épület, a görög származású Pjotr Nesztorovics bérelte, s halászok, hajósok jártak ide.

Irodalmi nyomok a XIX. század elejéről kimutathatók, miszerint előfordult itt a tabáni remete, *Virág Benedek* és *Vahot Imre* is.

Majd száz évvel később *Ady Endre* koccintgatott itt a Pesten újságíróskodó *Szűts Dezső* nagyváradai főjegyzővel, ekkor Burger József korcsmáros bérelte az épületet.

A „Mélypince” igazi fénykorát Poldi úrnak

Krúdy Gyula (1878–1933) író, hírlapíró, a modern prózaírás kiváló mestere. Országos hírnevet és igazi közönségsikert a Szindbád-sorozat, valamint „A vörös postakocsi” regénye hozta meg számára. Az 1925-ben írt *Álmoskönyvet* ma is sokan lapozgatják.

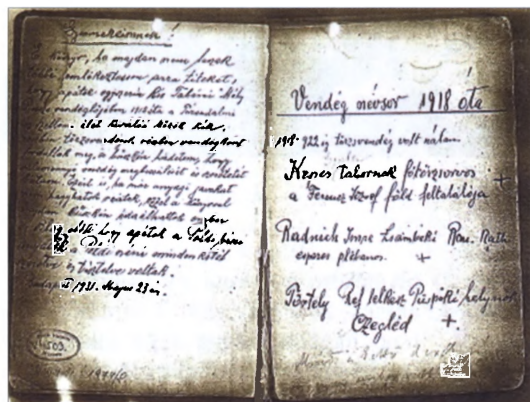
köszönheti, aki egy zsámbéki korcsmáros családból származott, s jó üzleti érzékkel megáldott emberként, kész tervekkel jött fel Budára családjával és bérelte ki az épületet. Sikereit a kitűnő ételeknek, a jó zsámbéki bornak, az alacsony áraknak, és a vendégszeretetnek köszönhetette. A Görög utcára nyíló ablakaival maga a lakás is része volt a legendának, hiszen nem kisebb személy aludt itt a vendégszobában egy-egy átmulatott éjszaka után, mint *Krúdy Gyula*.

Hosszú lenne felsorolni az akkori vendégek listáját. Poldi bácsi kedvencei közé tartoztak, sőt barátainak mondhatta Krúdy Gyulát, Bródy Sándort, Szerb Antalt, Márai Sándort, Várkonyi Titust és Székely Mihályt. Őket keresztnevükön szólította.

1931. májusában Poldi úr értesítést kapott a hivataltól, hogy városrendezés címén egy éven belül lebontják ezt az épületet is.

Ekkor *Vendéglőkönyvet* nyitott, amely legfeltebb kincse lett. Az első oldalra felsorolta kik

Ma múzeum az az óbudai lakás, ahol Krúdy élete utolsó három évét töltötte. A kétszobás lakás egyik szobája az 1900-as évek elejei polgári otthonokat, szállodákat mutatja be, míg a másokban Krúdy az 1896-os fővárosba költözésétől, az 1933. évben bekövetkezett haláláig mutatja be életét.

Vendéggöny (1931–1933), amelyet gyermekeinek ajánlott fel hagyatékul. Ma a Petőfi Irodalmi Múzeumban látható.

A Tabánban, a Fehérsas u. 4-ben lévő „Mélypince Vendéglő”-t Krausz Lipót (1870 Zsámbék – 1956 Budapest), Poldi bácsi és felesége Lina (Leni) néni, azaz Poldi néni 1915-től 1933. október 2-ig működtette, ahova sok hírességgel együtt Krúdy is járt. A vendéglő családi vállalkozás volt, Leni néni volt a szakács, Poldi bácsi a pincér, és Jócó cigány hegedült, de ő is ingyen. Házas ételeket szolgáltak fel olcsón és nagy adagokat, s a zsámbéki „jászberényi” bort adták mellé.

FOTÓ: SZENTKERESY 1910-ES ÉVEK

voltak 1918-tól 1931-ig a híres vendégei, majd a következő oldaltól írtak, rajzoltak bele barátai, vendégei. Krúdy Gyula az alábbiakat jegyezte bele: „Bizonyítvány. Ezennel bizonyítom, hogy Krausz Poldi Mély Pincéhez címzett vendéglőjében életem szép napjait és éjszakáit töltöttem. Krúdy Gyula, 1931. május 21.”

Mindenki siratta, s próbálták beadványokkal megmenteni a Tabánt, de hiába.

Lestyán Sándor írása az „Újság” 1933. má-

jus 18-i számában az alábbi címmel jelent meg: „Hivatalosan halálra ítélte a főváros a tabáni Mélypincét.

500 éves építkezés, de nem műemlék– hangzott el a helyszíni szemlén az utolsó ítélet.”

A „Mélypince” volt az utolsó, a halálraítélt tabáni épületei közül, amit lebontottak 1933. októberében. Ekkor Poldi úr Pestre költözött ahol három éven át tartott nyitva, mielőtt végleg lehúzta a rolót.